

Тукъ му е редътъ да исповѣдамъ, че и азъ отъ малкъ още (1843) държѣ въченъ единъ преписъ на реченната исторія подъ заглавие: Исторія славенско-болгарскаа въ народахъ, въ царѣхъ и сватыхъ болгарскихъ и въ всѣхъ дѣланіяхъ кыгѣа болгарскагъ, събрана же и нареждена Пансіемъ Іеромонахомъ кывшаго во свѣтѣй горы аѡнскѣа, отъ Епархіи Самоковскѣа, на ползъ родъ болгарскомъ, въ лѣто : . . . (1762). Между другытъ копіи на О-цъ Пансіевата Исторія, тѣзи моя рѣкописъ (азъ казвамъ моя, защото самичкъ съмъ я преписвалъ, преди да я види Христати Павловичъ въ Свѣщовъ) се отличава съ туй, че има снѣты до 25 цѣлы образы на българскытъ царѣе и Архіепископы, които нашата черква е приела въ лика на свѣтитѣ; отъ тѣхъ само два женскы — царицытъ Анна и Елена, и чѣтыри сръбскы — Св. Савва, Арсеній чудотворецъ, Архіепископъ Никодимъ и Стефанъ Неманичъ; още — и до 57 разны гербове, между които особенно забѣлѣжванье заслужватъ: единъ патриаршескый, подъ имѣ *Знаменіе Патриаршеско* съ единъ расперенъ орелъ посрѣдъ и отъ двѣтъ страны по единъ лъвъ, отъ които дѣсныитъ държи кръстъ, лѣвыйтъ — патерица, а надъ орела има шесть други малкы знакове подъ разны фигуры, между които пакъ единъ кръстъ съ двойны пречкы, какъто що е кръстътъ на католическата черква; — гербътъ на *Мизія*, който представлява двѣ короны, противоположны една на дру-